

ГОЛЯМАТА ОТГОВОРНОСТ НА ПРОСТЕНИТЕ

Дейвид Уилкерсън
19 Май 2003

В Матей 18-та глава Исус разказва една притча, за да покаже на учениците Си какво представлява небесното царство. Както е с много от притчите Му, те се отнасят до Христос и Неговата Църква.

Исус започва с описание на един цар, който вика слугите си на отчет. Писанието казва: „И когато почна да преглежда докараха при него един, който му дължеше десет хиляди таланта” (Матей 18:24). Ето един слуга, който е затънал дълбоко в дългове. Той дължеше на царя еквивалента на стотици милиони долари - сума, която никога не можеше да изплати.

Исус не ни казва как този човек беше изпаднал в такъв голям дълг. Някои варианти на притчата казват, че човекът е бил роб заради неизплатен заем. Но всичко, което знаем от Евангелието на Матей е, че той е имал достъп до големи ресурси, които е пропилял.

Позволете ми да отбележа две важни неща, свързани с тази притча. Първо, слугите представляват вярващите - тези, които работят в Божието царство, т.е. на задлъжнялия слуга не му беше чужда работата за царя. Второ, по-късно (в Матей 25) разбираме, че Божията цел относно раздаването на таланти на Неговите хора е, за да могат те да дават плод. На всички, които получат таланти от Отца, е заповядано да ги инвестират. Бог не просто безразборно раздава талантите. Той очаква да пожъне плодовете от инвестициите, които излива в Своя народ.

Очевидно е, че царят в Матей 18-та глава се занимава със служители, които са били разкрити в извършване на престъпления, като слугата с големия дълг беше един от първите нарушители, изправени пред него. Този слуга вероятно беше един много талантлив човек, от когото много се очакваше (в противен случай едва ли е щял да има достъп до всичко пропиляно). Но когато беше извикан за равносметка: „(Той) нямаше с какво да заплати” (Матей 18:25). Затова царя взе следното решение: „Господарят му заповяда да продадат него, жена му и децата му, и всичко що имаше, и да се плати дълга” (18:25).

Този човек нямаше нищо стойностно, което да размени срещу престъпния си дълг - никакви пари, стоки, нищо ценно, което да предложи. Така че, какво направи? „Затова слугата падна, кланяше му се, и каза: ‘Господарю, имай търпение към мене, и ще ти платя всичко’” (18:26).

Важно е да знаем смисълът на фразата „кланям се”. На гръцки език тя означава „да се умилквам или да се подмазвам, да целувам като куче, което облизва ръката на своя господар”. Този човек не беше на колене, за да се покае. Той се умилкваше, опитвайки се да обсипе с хвалби господаря си. Той не искаше прошка от царя, а търпение. Той искаше още

един шанс, молейки се: „Дай ми малко време. Мога да компенсирам своя грях и да отговоря на всички твои изисквания“.

Истината бе, че този слуга не можеше да плати за своето престъпление. По никакъв начин не можеше да събере онова, което е необходимо, за да възстанови средствата, с които беше злоупотребил и пропилял. Аз оприличавам неговото отношение като това на християнин, който е хванат в прелюбодеяние. Когато грехът му е изложен на показ, първата му реакция е една фалшива, умилкваща се скръб. Той плаче: „О, Боже, не позволявай да загубя своя брак и семейство. Не отнемай кариерата ми. Не позволявай да стигна до несъстоятелност. Бъди търпелив с мен. Дай ми само още един шанс!“ Тогава моли съпругата си: „Моля те, дай ми още един шанс“. Но в действителност, този човек никога не може да компенсира това, което е направил - просто е невъзможно.

На служителят в притчата беше опростен голям дълг единствено от състрадание и милост.

Исус продължи с притчата: „И господарят на този слуга, понеже го жалеше, пусна го и му прости заема“ (Матей 18:27). Защо царят изпита състрадание към този умилкващ се човек? Слугата не се разкая. Всъщност той нямаше разбиране за силата на своя грях. Ние откриваме това по-късно в притчата, когато се вижда, че сърцето му е твърдо и безмилостно.

Този човек беше актьор, който нямаше намерение да се промени и царят със сигурност го разбра. В края на краищата тук той представлява самия Христос и трябва да е знаел, че този служител се опитва да си играе с чувствата му, да предизвика милосърдието му. И въпреки това, царят изпита състрадание към него. Защо? Не защото плачеше с фалшиви сълзи, и не защото слугата помоли за търпение и повече време. Не, царят беше подтикнат заради ужасната болест, която беше поразила сърцето и ума на този човек.

Вижте, само една ужасна заблуда може да накара този слуга да повярва, че в действителност може да изплати дълга на господаря си. Отношението му показваше колко незначителен считаше своя грях. За него това беше просто една малка грешка, за коригирането на която се нуждае от време. Беше убеден, че ако работи достатъчно усърдно, може да използва ума си, за да излезе на зелено. Но царят гледаше на ситуацията по друг начин. Никакви заслуги или собствени усилия не биха могли да изплатят огромния дълг, в който този човек беше влязъл.

Разбирате ли посланието? Според Исус, ние не сме наистина покаяли се, докато не признаем, че е невъзможно за нас да изкупим греховете си. Ние никога не можем да платим на Бог за прегрешенията си, независимо дали чрез молитва, посвещение или добри намерения. Новия Завет ясно изтъква това. В Стария Завет прелюбодеянието е обявено за грях и се наказва жестоко, но Исус се отнесе към него още по-сериозно. Той каза, че ако човек дори гледа на някой сладострастно, той вече е прелюбодействувал. Накратко, в Новия Завет, Божието изискване за святост стана още по-голямо.

Царят в притчата на Исус знаеше колко унищожителни бяха последствията от греховете на своя слуга и можеше ясно да види, че ако го остави на тях, той щеше да бъде завинаги

изгубен. В края на краищата, слугата вече беше сляп за ужаса на своя грях и ако не му беше простено, той щеше да се закорави още повече и да пропадне спираловидно надолу, безнадеждно закоравявайки сърцето си за цял живот. Затова царят реши да му прости. Той обяви човека за свободен и чист, освобождавайки го от целия дълг.

Позволете ми да кажа няколко думи тук за покаянието. Тази концепция често бива определяна като „взимане на обратен завой“. Говори се за завой на 180 градуса от предишния начин на живот. Също така за покаянието се казва, че бива придружено от скръб по Бога.

И отново Новия Завет развива старозаветната концепция. Покаянието е много повече от просто обръщане от греховете на плътта; повече от скърбене за миналото и скръб по Господа. Според притчата на Исус, покаянието е свързано с обръщането от умствената болест, която ни кара да вярваме, че можем по някакъв начин да компенсирате нашите грехове.

Тази болест поразява милиони вярващи. Всеки път, когато такива християни изпаднат в грях, те си мислят: „Аз може да се сдобря с Господ. Ще му принеса искрени сълзи, по-искрена молитва, повече четене на Библията. Аз съм решен да Му се реванширам“. Но това е невъзможно. Този начин на мислене води до едно място: безнадеждно отчаяние. Такива хора винаги са в някаква борба, винаги се провалят, и в крайна сметка се примиряват с един фалшив мир. Преследват една фалшива святост, която сами са измислили и по този начин се самозалъгват.

Ето защо Исус ни дава тази притча. Той ни показва пример за верен, надарен слуга, който изведнъж се оказва най-големия дължник. Един, който е недостоеен, пълен с грешни мотиви и изобщо не заслужава състрадание. Но господарят му прости безплатно, точно така, както Исус направи за теб и за мен.

Кажете ми, какво ви спаси? Сълзите или усърдните ви молби? Дълбоката ви скръб по Бога? Вашата искрена решимост да се отвърнете от греха? Не, не беше нито едно от тези неща. Единствено благодатта ви спаси, и подобно на слугата в притчата, вие не я заслужавате. В действителност, и в момента вие продължавате да не сте достойни за нея, без значение колко благочестиво живеете.

Ето едно просто определение за истинското покаяние. То казва: „Трябва да изоставя веднъж завинаги всяка мисъл, че мога някога да се отплатя на Господ. Аз никога не мога да прибавя своето към Неговата благодат. Следователно, никакво усилие или добро дело от моя страна не може да изличи греха ми. Аз просто трябва да приема Неговата милост. Тя е единственият път към спасението и свободата“.

Голяма отговорност се възлага на на слугата, комуто е простено единствено по милост.

Дали царят пренебрегна греха на своя слуга? Дали просто не намигна с око на неговия дълг и го извини? Не, въобще не. Факт е, че прощавайки му, царят го натовари с една тежка отговорност, по-голяма дори от тежестта на дълга му. Всъщност, сега този слуга дължеше много повече на господаря си. Как? Сега той беше отговорен да прощава и обича другите така, както царят беше направил с него.

Каква невероятна отговорност! Тя не може да бъде отделена от другите Христови поучения за царството. В края на краищата, Исус каза: „Но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения” (Матей 6:15). Неговата позиция беше ясна: „Ако не простите на другите и аз няма да ви простя”. Това не е въпрос на избор, а заповед. Исус ни казва по същество: „Аз бях търпелив с вас. Отнасях се с любов и милосърдие, и ви прощавах единствено поради Своята добрина и милост. По същия начин и вие трябва да бъдете любещи и милостиви към своите братя и сестри. Трябва да им прощавате безплатно - така, както аз ви простих. Трябва да отидете в дома си, църквата, на работното си място, по улиците, и да покажете на всички благодатта и любовта, които аз ви показвах”.

Павел има предвид тази заповед на Исус, казвайки: „Както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие” (Колосяни 3:13). След това разяснява как трябва да се стремим да се покоряваме на тази заповед: „И тъй, като Божии избрани, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благодет, смирение, кротост, дълготърпение. Претърпявайте си един друг, и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие. А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенството” (3:12-14).

Какво означава да си претърпяваме? Гръцката дума е „да се примирявам, да понасям”. Това предполага да търпим неща, които не харесваме. Казва ни се да понасяме грешките на другите, да се примиряваме с това, което не разбираме.

И така, как простения слуга отговори на благодатта и прошката на своя господар? Първото нещо, което направи, беше да се нахвърли върху свой съслужител, който му дължеше пари. Той бързо намери човека, сграбчи го за гърлото и поиска да му бъде платено веднага. Невероятното е, че сумата беше по-малко от три дневни надници. Но слугата заплаши дължника си, крещейки: „Искам парите си сега!” Мъжът нямаше нищо и затова се просна на земята и помоли за търпение. Но слугата отговори: „Времето ти изтече!”.

Казвам ви, това е един от най-отвратителните грехове в цялата Библия. Първо, той е извършен от Божий служител. Кажете ми, що за човек би постъпил по този срамен начин? Кое сърце може да е толкова неблагодарно и да му липсва дори и малко от милостта, която е показана на самия него?

Дава ни се бегъл поглед за тъмнината, която е била в сърцето на този слуга през цялото време. В Римляни 2-ра глава Павел описва този мрак: „Затова и ти си без извинение, о човече, който и да си, когато съдиш другиго; защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш; понеже ти, който съдиш, вършиш същото .... И ти, човече, който съдиш ония, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш съдбата на Бога, като вършиш и ти същото? Или презираш Неговата богата благодост, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благодост е назначена да те води към покаяние?” (Римляни 2:1, 3-4).

Какво има предвид Павел, казвайки, че този човек презира богатствата на Христовата добрина? Думата за „презираш” тук означава „не може да повярва, че това е възможно”. С други думи, този вярващ все едно казва: „Такава благодат и милост не са възможни. Не мога да ги разбера”. Това не пасваше на неговото богословие. Затова, вместо да го приеме, той застана твърдо срещу него.

Защо неблагодарният слуга не можеше да приеме благодатта на царя? Има само една причина: той не взе на сериозно мащабите на своя грях. Той беше твърде самоуверен в решенията си, убеден, че може да се справи със собствения си дълг, въпреки че царят вече му беше казал: „Ти си свободен. Няма повече вина и претенции към теб, не се изисква никакво издължаване чрез дела. Всичко, което трябва да направиш сега, е да се съсредоточиш върху добрината и търпението, които Аз показах към теб”.

Трагично е - човек, който не приема любовта, не може да обича другите. Вместо това започва да ги осъжда. Ето какво се е случило на този слуга - пропусна цялата идея за царската милост към него. Вижте, Божието снизхождение и незаслужена прошка имат една цел: да ни доведат до покаяние. Павел заявява: „Божията благодост е назначена да те води към покаяние?” (Римляни 2:4). Павел знаеше това от първа ръка, заявявайки, че е най-главният от всички грешници.

От притчата става ясно, че това е причината господарят да прости на своя слуга. Той искаше този доверен човек да изостави своите плътски дела, за да си почива в невероятната добрина на царя. В замяна на това, тази почивка щеше да му даде свободата да обича и прощава на другите. Но вместо да се покае, слугата си отиде, съмнявайки се в добрината на господаря си. Той не искаше да остави мисълта, че царят може да промени мнението си. Затова реши да направи план за извънредна ситуация, като презирайки милостта на царя, се отнесе осъдително към другите.

Можете ли да си представите измъчения ум на този човек? Той напусна свещеното място на прошка, където изпита добрината и благодатта на своя господар. Но вместо да се радва, той презря мисълта за тази пълна свобода. Казвам ви, всеки вярващ, който мисли, че добрината на Бог е невъзможна, се отваря за лъжите на Сатана. За неговата душа няма почивка. Неговия ум е в постоянен смут и непрестанно се страхува от осъждане.

Питам се: колко много християни днес водят такова измъчено съществуване? Затова ли има толкова много борби и разделения в Христовото тяло? Затова ли толкова много служители са в конфликти помежду си и толкова много деноминации отказват да общуват една с друга?

Осъдителния дух в църквата е далеч по-лош от всяко осъждане, което спохожда света. Това противоречи на казаното от Исус: „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си“ (Йоан 13:35). Питам ви, може ли светът да разпознае Божиите хора чрез този стандарт? Казват ли невярващите: „Тези хора наистина са Негови ученици. Никога не видях да се бият. Те наистина се обичат“?

Аз съм абсолютно шокиран от дълбоките разделения, на които съм бил свидетел в църквата. Видях това от първа ръка на една пастирска конференция в чужбина. Когато пристигнах, няколко видни служителя ме предупредиха: „Не се съюзявай с преподобния еди кой си. Той има странно поклонение и всякакви видове харизматични глупости. Не бива да му даваш думата по време на събранията“. Дори и колегата петдесятник ми каза да го избягвам.

Но когато срещнах този пастир и го опознах, аз видях Христос в него. В един момент някой ми прошепна: „Този човек е един от най-великите мъже на молитва в нашата нация. Той прекарва два дни всяка седмица само в молитва“. Всъщност, аз открих, че пастирът е мил, нежен и любвеобилен - самите плодове, които Исус казва, че всички трябва да имаме.

Когато аз говорих, поканих служителя да дойде при мен на платформата заедно с останалите. Това засегна някои, а след това няколко пастири ме осмяха. Това, което си мислех, беше: „Тези мъже знаят какво означава да ти бъде простен голям дълг, и въпреки това, повече от всички други, тези водачи на Божията църква отказват да изтърпят техен колега пастир, когото дори не познават“.

На друга конференция видях как хора от различни вероизповедания с радост си сътрудничат. Имаше прекрасно усещане за единство сред баптисти, петдесятници, лутерани и епископални вярващи. Всяка вечер водач от различна деноминация водеше събранието. Една вечер петдесятен епископ приветства събранието. Той беше последван от петдесятна група за хваление. Младите поклонници бяха пълни с радост и пляскаха с ръце докато водеха ликуващото поклонение. По-късно ми казаха, че някои от тях са били избавени от наркомания и са благодарни само да присъстват там.

Но когато погледнах към друг епископ, лицето му се беше изчервило. Той се мръщеше и започна да нервничи. Тогава разбрах, че неговата деноминация не вярва в шумното поклонение. Аз също се бях присъединил свободно към поклонението. След събранията, този епископ закричи към мен и заяви: „Това е позорно, изцяло от плътта е. Как може да позволявате това да продължава? Напускам тази конференция и взимам с мен всички 200 мои пастири“.

Бях втрещен, безмълвен. Бях прекарал седмици на колене в молитва в подготовка за тези събрания и сега се чудех къде бях сгрешил. Истината е, че се задавих от гнева на този човек. Беше като ситуацията в притчата: той ме сграбчи за гърлото и ядосано искаше нещо от мен. За щастие, този епископ промени мнението си и не напусна конференцията. Но какво държеше толкова силно този Божий служител, че да откаже да изтърпи свой съслужител в Христос? Нямахме търпение, нямахме милост, нямахме любов към останалите от скъпоценната вяра.

В продължение на години, епископ от определено вероизповедание ме канеше в страната си, за да провеждам събрания. Той ме умоляваше: „Тази нация трябва да чуе това, което Бог ти говори!“ И накрая, Господ ми позволи да отида, но само при условие, че всички деноминации ще могат да участват в събранията. Като чу това, епископът отказа да участва и забрани на всички свои служители да присъстват. Защо? Защото в продължение на години се бяха изолирали от другите деноминации. Един от помощниците на този епископ ме повика, за да ме порицае остро с думите: „Как не ви е срам! Как може един Божий човек да си сътрудничи с такива хора?“

За кои по-точно хора говореше той? Аз установих, че имаше един лутерански епископ, който беше изпълен с Исус ... група скромни петдесетна епископи ... и един баптистки епископ, който е бил в затвора по време на комунизма, където прочел написано на ръка копие на моята книга „Кръстът и героите на ножа“. Всички тези лидери бяха решени да се покланят заедно, като едно в Христа. Можете ли да си представите, че има християнски лидери, които отказват да общуват с такава група?

Какво се крие зад тези осъдителни борби? Защо служители на Бога, на които лично толкова много е било опростено, се отнасят несправедливо към своите братя и отказват да общуват с тях? Всичко това произтича от най-тежкия възможен грях: презирането на Божията добрина.

Стигнах до този извод едва след като изследвах собственото си сърце. Припомних си личната си борба да приема Божията милост и добрина към мен. В продължение на години бях живял и проповядвал под легалистично робство. Усърдно се опитвах да живея по стандартите, за които мислех, че водят към святост. Но това беше предимно списък с правила.

Истината бе, че на планината Синай в компанията на гръмогласните пророци на мен ми беше по-удобно, отколкото на кръста, където моята нужда беше изложена наяве. Проповядвах мир, но никога не бях го изпитал напълно. Защо? Защото не бях уверен в любовта на Господ и в търпението Му към моите неуспехи. Аз се виждах толкова слаб и грешен, за да бъда достоен за Божията любов. Накратко, аз възвеличавах греховете си повече от Неговата благодат.

И тъй като не чувствах Божията любов към себе си, аз осъждах всички други. Гледах на тях по същия начин, по който възприемах себе си: като такива, които правят компромиси. Това се отрази на проповядването ми. Аз възнегодувах срещу злото в другите, тъй като усещах как то се надига в собственото ми сърце. Като един неблагодарен служител, аз не вярвах в Божията добрина към мен. И тъй като не се възползвах от Неговото задвижено от любов търпение към мен, аз не го изпитвах и към другите.

И накрая ми стана ясно. Повече не беше: „Защо толкова много християни са закоравени и не прощават?“ Сега питах: „Как евентуално мога да изпълня Христовата заповед да обичам другите, както Той ме обича, когато не съм убеден, че Той ме обича?“

Сега си спомням за епископа, който беше разярен от шумното поклонение. Вярвам, че е действал от страх. Той видя Божието помазание върху тези певци и чу моята проповед, за

която знаеше, че е от Божия трон, и това заплаши неговите традиции. Той се придържаше към доктрината си повече, отколкото към Христовата любов, и това учение се беше превърнало в стена, която го отчуждаваше от неговите братя и сестри в Христа.

Павел ни увещава: „Всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас; а бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас” (Ефесяни 4:31-32).

Исус завърши притчата Си с едно страшно предупреждение.

Трябва да вземем присърце това слово от притчата на Христос: „’Нечестиви слуго, аз ти простих целия оня дълг ... Не трябваше ли и ти да се смилиш за съслужителя си, както и аз се смилих за тебе?’” (Матей 18:32-33).

На никого не са простени повече грехове, отколкото на мен. Аз съм един от онези, които са били очистени от „грехове, които надвишават главата ми”, от беззаконията на плътта и духа, които са твърде многобройни, за да бъдат изброени. Аз не се покорявах на Божието Слово, ограничавах Неговата работа в живота си, бях нетърпелив към хората, осъждах другите, докато самият аз бях виновен. Но Господ ми прости всичко.

За мен, а и за всеки християнин, въпросът сега е: „Изтърпявам ли моите братя? Примирявам ли се с различията им?” Ако откажа да ги обичам и да им прощавам, дори когато са били простени, Исус ме нарича „нечестив слуга”.

Не ме разбирайте погрешно: това не означава, че трябва да позволяваме компромис. Павел смело проповядва благодатта, но инструктира Тимотей: „Изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване” (2 Тимотей 4:2). Ние сме смели пазители на чистата доктрина.

Но не трябва да използваме доктрина, за да изграждаме стени между нас. Това беше грехът на фарисеите. Законът им казваше: „Пазете съботата свята!” Но самата заповед не беше достатъчна за плътта им. Те добавиха свои предпазни мерки, множество правила и регламенти, които позволяваха възможно най-малко физически движения в събота. Законът също така каза: „Не изговаряйте Божието име напразно!” А фарисеите построиха още стени, казвайки: „Ние дори няма да споменаваме Божието име. Така няма да можем да го изговаряме напразно”. В някои еврейски секти, тази стена действа и днес, но е направена от хора, а не от Бог, пооради което е робство.

Днес Господ ни казва „Бъдете святи, понеже Аз съм свят” (1 Петрово 1:16). Но хората са взели тази заповед и я използват за изграждане на стени. Те са установили правила за обличане, които ограничават поведението и дейностите, невъзможни стандарти, които дори и те не могат да изпълнят. Тези стени са изградили невидима крепост, и само тези, вътре в нея се считат за светии. Всички, които са извън стените, са осъдени и трябва да се отбягват.

Казвам ви, това е най-лошото беззаконие. Притчата на Исус показва това много ясно. Такива хора хващат другите за гърлото и изискват от тях: „Ще бъде или както аз искам, или няма да

стане изобщо”. Но никоя от Господните заповеди нямаше за цел да се превърне в стена на отчуждение.

Как реагира царят на неблагодарността на слугата си в притчата на Исус? Писанието казва: „И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите да го изтезават докле изплати целия дълг” (Матей 18:34). На гръцки означава „беше заведен до дъното, за да бъде мъчен”. Няма как да не си помисля, че тук Исус говори за ада.

И така, какво ни казва тази притча? Как Христос обобщи Своето послание към учениците Си, най-близките Си другари? „Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си” (18:35).

Четейки тази притча, ме побиват тръпки. Тя ме кара да искам да падна на лицето си и Исус да ме кръсти с любов към моите съслужители. Ето я молитвата ми, призовавам ви да я направите и ваша:

„Боже, прости ми. Аз съм толкова лесно провокиран от другите и твърде често откликвам с гняв, и не зная какъв би бил животът ми без Твоята милост и търпение. Аз съм изумен от любовта Ти към мен. Моля Те, помогни ми напълно да я разбера и приема. Това е единственият начин, по който ще мога да изпълня заповедта да обичам. Тогава ще мога да покажа търпение към брата си в дух на любов и милосърдие”. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Great Responsibility of Those Who Are Forgiven](#) / [Голямата отговорност на простените](#)